

дно, живописно! чудесно! небесно!... Нито перото на г-жъ Сантъ!... Нито късцата на Салваторъ Роза!... А всички си тѣзи възваніягы придружаваше съ живы рѣкомаханія, тъй щото ти ся струваше че грабнуваше едно слѣдъ друго орждіята на умътъ отъ двамата онѣзи голѣмы художници. Най-послѣ тихнѣ, и попыта, дѣ бѣше мѣстото дѣто Мервенъ бѣ минѣлъ прѣмеждіето си. А г-жа Маргарита исприказа изново какъ станѣ това, като смѣлчѣ пакъ и не поменѣ нищо за мойтъ подвигъ. И даже обнасена жестоко къмъ мене, отдаде на кучето си срѣкы, остроуміе и смѣлость съвсѣмъ особенны въ онова, както казваше тя героическо обстоятелство, като си мисляше, може бы, че е нужно да распълѣ гордѣянieto което можахъ азъ да имамъ за мойтъ къмъ нейъ услугъ и за нейното къмъ мене приврѣменно снисхожденіе. Между това, понеже г-жа Елуень и г-жа Обри пожелахъ да видятъ и тѣ толкозь прѣхваленытъ юначества Мервеновы, момата покѣцка кучето и ввѣрли, както и вчера, кѣрпѣтъ си въ рѣкѣтъ. Но Мервенъ, вмѣсто да ся ввѣрли въ рѣкѣтъ, завтече ся и обыкаляше отсамъ отъ тамъ по брѣгътъ, скымтеше, баучаше и махаше опашъ, и съ хыляды доказательства показваше че желае наистинѣ да избави кѣрпѣтъ, не и, пакъ че не желае да ся изложи на прѣмеждіе; както вчера показваше че има сърдце, но че има и паметъ, и умъ прѣобладающъ. На праздно г-жа